

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce **H. M.**, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti žalované **Policii ČR, Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy**, sídlem Praha 8, Křižíkova 12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 4 A 39/2016 – 45,

takto:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2016, č. j. 4A 39/2016 – 45, **se** ve výroku I. a II. **ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému **se přiznává** odměna za řízení v kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 15. 4. 2016, č. j. KRPA-145137-19/ČJ-2016-000022 (dále „napadené rozhodnutí“), bylo v souladu s § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o žalobcově zajištění za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 23. 6. 2016, č. j. 4 A 39/2016 – 45 (dále „napadený rozsudek“), zamítl.

Rozhodnutí městského soudu vycházelo z následujícího skutkového stavu: Dne 6. 9. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí o žalobcově správním vyhoštění, vydané Ředitelstvím služby cizinecké policie, inspektorátem cizinecké policie Letiště Praha – Ruzyně (dále „ředitelství SCP“), ze dne 21. 7. 2011, č. j. CPR-2272-13/PŘ-2011-004112 (dále „rozhodnutí o vyhoštění“). Tímto rozhodnutím byl žalobci ve smyslu § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců zakázán vstup na území členských států EU v délce sedmi let. Současně byla žalobci podle § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta pro vycestování z území ČR v délce 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Žalobce proti rozhodnutí o vyhoštění podal odvolání, které bylo rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 8. 8. 2011, č. j. MV-85830-2/OAM-2011, zamítnuto. Dne 21. 7. 2011, č. j. CPR-2272-15/PŘ-2011-004112, bylo ředitelstvím SCP rovněž rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Proti posledně uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu k městskému soudu, který ji zamítl rozsudkem ze dne 1. 9. 2011, č. j. 10 A 268/2011 – 24. Následně podanou kasační stížnost zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 As 154/2011 – 56.

V průběhu řízení o opravných prostředcích podal žalobce na území ČR dne 16. 8. 2011 žádost o udělení azylu, který mu rozhodnutím ze dne 8. 2. 2012 nebyl udělen, avšak byla mu přiznána doplňková ochrana. Dne 7. 3. 2016 nabylo právní moci rozhodnutí o zániku doplňkové ochrany. Tímto okamžikem počala běžet žalobci lhůta pro vycestování v délce 30 dnů stanovená rozhodnutím o vyhoštění. Doba, po kterou není žalobci umožněn vstup na území EU, byla striktně spojena s vykonatelností rozhodnutí o vyhoštění, která nastala 6. 4. 2016. Dne 14. 4. 2016 byl žalobce okolo 21:45 hod. v Praze 8, na ulici Křižíkova 2, kontrolován hlídkou Policie ČR. Přitom bylo zjištěno, že se pohybuje na území ČR v rozporu s rozhodnutím o vyhoštění. Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Na základě prověrky žalobce na území Spolkové republiky Německo (dále jen „SRN“) vyplynulo, že žalobce na území SRN vlastní pouze potvrzení pro osoby hledající azyl, kdy žádost o azyl nebyla dosud podána. To bylo zjištěno ze systému EURODAC, do kterého jsou vnášeny otisky prstů osob žádajících o azyl. V následně vydaném napadeném rozhodnutí (tj. rozhodnutí o zajištění č. j. KRPA-145137-19/ČJ-2016-000022) žalovaná zdůraznila, že žalobce pobýval na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, kdy se sám z vlastní vůle nedostavil k žádnému správnímu orgánu a nepokusil se neoprávněný pobyt vyřešit, „*pouze [žalobce] evidentně odcestoval do Německa a tam se pokusil získat mezinárodní ochranu*“. Součástí správního spisu je rovněž doklad označený jako „*Krankenbehandlungsschein für ambulante Behandlung*“ (žádost o poskytnutí lékařského ošetření) ze dne 6. 4. 2016. Dalšími doklady vystavenými žalobci v SRN, kterou jsou součástí správního spisu, jsou dokument týkající se dovolené žalobce v Berlíně (ze dne 14. 4. 2016) a jízdenka z obce Chemnitz (SRN) do Prahy (ze dne 14. 4. 2016).

Městský soud v napadeném rozsudku nejprve připomněl znění § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a následně konstatoval, že v žalobcově případě je naplněna podmínka porušení pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění. V tomto kontextu odmítl žalobní námitku nesprávné aplikace citovaného ustanovení, neboť „*je nesporné, že žalobce nerespektoval uložené správní vyhoštění, a i když na území ČR*

pokračování

nepřetržitě nepobýval, na území se vrátil“. Městský soud dále vypořádal žalobcovu námitku, že v případě návratu do Afghánistánu mu hrozí nebezpečí vážné újmy, neboť v Afghánistánu zabili jeho otce. Zhodnotil, že žalovaná se s touto otázkou dostatečně vypořádala, když vycházela mj. z toho, že žalobce netvrdil, že by jemu takové riziko případě návratu hrozilo, a dále ze skutečnosti, že před vydáním napadeného rozhodnutí rozhodlo Ministerstvo vnitra o zániku žalobci dříve přiznané doplňkové ochrany. Městský soud proto vyhodnotil obě žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl.

Proti výroku I (o zamítnutí žaloby) napadeného rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní rozvedl svou argumentaci týkající se nesprávné aplikace ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že aplikované ustanovení je vyhrazeno případům, kdy cizinec nerespektuje povinnost vycestovat a na území ČR setrvává i v okamžiku, kdy mu uplyne lhůta k dobrovolnému vycestování. Následně stěžovatel zdůraznil, že v době, kdy mu uplynula řečená lhůta, se na území ČR vůbec nezdržoval. Jeho nelegální pobyt dne 14. 4. 2016 proto již nelze vnímat jako protivení se povinností vycestovat z území ČR, neboť se na tomto území nacházel „znovu“. Za této situace tak podkladem pro jeho zajištění mohlo být pouze nově zahájené správní řízení o vyhoštění, k němuž však nedošlo.

Stěžovatel tedy odmítl názor městského soudu, že nerespektoval uložené správní vyhoštění. Namítl, že městský soud chybně podřadil pod pojem „*nevycestování z území ČR*“ i (jakýkoliv) pobyt na území ČR po uplynutí lhůty k vycestování, či alespoň v době platnosti zákazu pobytu. Takové interpretaci nenasvědčuje již jazykový výklad § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který podle stěžovatele míří naopak na situace, kdy se cizinec na území zdržuje nepřetržitě po uplynutí lhůty, která mu byla stanovena pro vycestování. Pokud vycestuje, není důvod se domnívat, že by podmínka předmětného ustanovení byla naplněna. Výklad zastávaný žalovanou a městským soudem by podle stěžovatele vedl k zásadní nejistotě, kdy je třeba zahajovat nové správní řízení o vyhoštění cizince, který „*na území ČR pobývá (většinou opětovně) nelegálně*“.

Závěrem stěžovatel zdůraznil, že nezpochybňuje, že svým jednáním porušil povinnost, která mu byla uložena rozhodnutím o vyhoštění. Jeho žalobní námitka byla ovšem zaměřena vůči aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla podle stěžovatele buď v napadeném rozhodnutí dát najevo, že vychází ze skutkového stavu, podle nějž stěžovatel vůbec nevycestoval z území ČR, nebo reagovat na nelegální pobyt stěžovatele na území ČR tím, že zahájí řízení o správním vyhoštění a stěžovatele zajistí podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Úvahu, podle níž může být následkem porušení zákazu pobytu na území ČR „*jakási nevyvratitelná právní domněnka*“ toho, že cizinec nevycestoval z území ČR v době, která mu k tomu byla stanovena, stěžovatel označil za postrádající oporu v zákoně.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je

kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s. Konstatoval přitom vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, k níž je podle ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel jednoznačně zastává názor, že ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na jeho případ nedopadá, neboť vycestoval z území ČR a nemohl proto v den vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění (6. 4. 2016) porušit povinnost dle citovaného ustanovení, tedy „nevycestovat z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění“. Nejvyšší správní soud současně nepřehlédl, že žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 6. 2016 uvedla, že „nepopírá skutečnost, že byly [stěžovateli] na území SRN vystaveny dokumenty týkající se jeho dovolené, výzva k nastěhování a žádost o poskytnutí lékařského vyšetření. Taktéž žalovaná nepopírá skutečnost, že [stěžovatel] správnímu orgánu předložil jízdenku z obce Chemnitz území SRN na území ČR do Prahy. Avšak dne 14. 4. 2016 byl kontrolován Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, v době, kdy na území pobýval v rozporu s vydaným rozhodnutím o vyhoštění.“ Jinými slovy, žalovaná nerozporela skutkové okolnosti, na jejichž základě stěžovatel vystavěl svou žalobní argumentaci, a o něž opřel své tvrzení, že v době uplynutí lhůty stanovené mu rozhodnutím o správním vyhoštění k dobrovolnému opuštění území ČR pobýval na území SRN, protože nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Na tuto argumentaci však městský soud reagoval pouze konstatováním, že „neshledal proto důvodnou [stěžovatelovu] námitku týkající se nesprávnosti aplikace ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého bylo rozhodnuto o jeho zajištění. Je nesporné, že [stěžovatel] nerespektoval uložené správní vyhoštění, a i když na území ČR nepřetržitě nepobýval, na území se vrátil.“ Jinými slovy, městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nerozporel skutkové okolnosti, z nichž vycházela žalobní argumentace stěžovatele, aniž by však následně vypořádal právní aspekt žalobního bodu, totiž že podmínky pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebyly naplněny, neboť citované ustanovení dopadá pouze na případy, kdy cizinec z území ČR vůbec v určené lhůtě nevycestuje. Okolnost, že se stěžovatel po uplynutí lhůty pro dobrovolné opuštění území ČR na toto území opět vrátil, stěžovatel nepopíral. Odůvodnění napadeného rozsudku se tak zcela míjí s argumentací uplatněnou stěžovatelem, a není proto způsobilé žalobní námitku stěžovatele vyvrátit. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč městský soud nepovažoval žalobní argumentaci stěžovatele za důvodnou, respektive na základě čeho shledal rozebíraný žalobní bod lichým. Je přitom nepochybné, že předmětná žalobní argumentace představuje základ podané žaloby. Na takové situace míří četná judikatura především Ústavního soudu, týkající se ústavních aspektů deficitu řádného odůvodnění soudních rozhodnutí, ze kterého musí vyplývat především vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97).

Městský soud se ovšem uvedenou povinností neřídil a zatížil tak napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlídnout z úřední

pokračování

povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Zdejšímu soudu proto nezbylo, než rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. ve výroku I. a II. zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, aniž by se mohl zabývat věcnými námitkami obsaženými v kasační stížnosti, neboť nepřezkoumatelnost rozsudku jejich vypořádání neumožňuje.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je městský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O odměně soudem ustanoveného právního zástupce stěžovatele Mgr. Jindřicha Lechovského za zastupování v řízení před městským soudem bylo rozhodnuto výrokem III. napadeného rozsudku, který nebyl podanou kasační stížností napaden a zároveň není výrokem závislým na rozhodnutí ve věci samé. Proto Nejvyšší správní soud tento výrok nezrušil.

Rovněž v řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel zastoupen ustanoveným zástupcem, který učinil ve věci jeden úkon právní služby, za nějž mu náleží odměna 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve spojení s § 7 uvedené vyhlášky. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Zástupce stěžovatele prokázal, že je plátcem DPH, proto soud zvýšil náhradu nákladů řízení o DPH ve výši 21 %. Úhrnem se tedy jedná o částku 4.114 Kč (3100 + 300 + 714). Uvedená částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Hotové výdaje a odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele nese stát (§ 35 odst. 8 věta první za středníkem s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. února 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu